

Tiszta örület

Egy cikk szerint, amelyet a Betegség-ellenőrzési és -megelőzési Központ tett közzé, évente megközelítőleg húsz ember halálát okozzák szarvasmarhák az Amerikai Egyesült Államokban. Ebből tizenhat esetben „az állatok minden kétséget kizáróan tudatosan sújtottak le áldozataikra”, állítja a jelentés. Egy áldozat kivételével mind fejre vagy mellkasra mért ütés következtében veszítették életüket, az utolsó pedig azután halt meg, hogy a tehén felöklelte, a zsebében lévő fecskendő pedig olyan antibiotikumot fecskendezett a férfi testébe, melyet eredetileg a marhának szántak. Egy esetben az állat hátulról támadott.

Ha az elmúlt hét eseményeiről szóló beszámolóm hisztérikusnak tűnik, nézzék el nekem. Általában elég nyugodt vagyok. Az igazat megvallva az események, amelyeket most megosztani készülök, kifejezetten nyugtalanítóak, különösen mivel ilyen festői környezetben játszódtak le. A Pudnick család New Jersey állambeli farmja valóban vetekszik bármely John Constable által festett pásztori tájképpel, ha nem is területében, de bukolikus nyugalomban mindenképpen. Csúpan kétóránnyira a Broadwaytől, ahol legújabb musicalje, *A húsevő vírus* telt házas sikert aratott, lankás dombok és zöldellő völgyek között szokott az ünnepezt lírikus, Sy Pudnick kikapcsolódni és feltöltődni. Mint megszállott hétvégi farmerek, Pudnick és felesége, Wanda saját kukoricát, répát, paradicsomot és gabonaféléket termesztenek, gyermekeik pedig egy tucat csirkéről, két lóról, egy bárányról és jómagamról gondoskodnak. Nem túlzó a kijelentés, miszerint napjaim itt olyanok, mint a Shangri-La édeni völgyében. Kedvemre legelhetek, rágcsálhatok és kérődzhetek a természet lágy ölén, Wanda Pudnick hidratált kezei pedig időről időre finoman megfejenek.

Azt pedig különösen élvezem, amikor Pudnickék vendégeket hívnak át hétvégére. Micsoda öröm ez egy intellektuálisan alulértékelt teremtmény számára, mint amilyen én vagyok, hogy New York híresegeinek a közvetlen közelébe férközhet: kihallgathatja a színészek, újságírók, festők és zenészek beszélgetéseit és humoros anekdotáit, amelyek a baromfik számára talán túl emelkedettek lehetnek, de senki nem értékeli egy jó Anna Wintour-történetet vagy egy frissen komponált Steve Sondheim-dalt nálam jobban, különösen, ha azt Steve maga adja elő. Így történt, hogy amikor a múlt héten egy A listás író-rendező – akinek a nevéhez számos híres alkotás kötődik, habár nem ismerem a műveket – szintén a meghívottak listájára került, igen emlékeztető összejövetelre számítottam. Amikor megtudtam, hogy ez a „direktor” néha maga is főszerepet játszik saját filmjeiben, olyan rettentő színész-rendezőt képzeltem el, mint Orson Welles és legalább olyan jóképűt, mint Warren Beatty vagy John Cassavetes. Képzelnék csak el a meglepetésemet, amikor megpillantottam bálványomat, aki sem bódító zseni, sem matiné bálvány nem volt, csupán egy féregszerű kis senki, egy rövidlátó, fekete szemüvegkeretes, gondosan ápolt, az általa elképzelt sikkes vidéki divatot képviselő tweedzakós természetbúvár. A teremtmény már az elejétől kezdve problémásnak bizonyult, morogva a zavaros útirányról, ami eltérítette sofőrjét, és aminek következtében hosszú órákat töltöttek fel-alá kocsikázással borsos autópályadíjak és üzemanyag költségén, ezáltal megtapasztalva a helyi penészpórák gyengélkedő manduláira gyakorolt káros hatását. Azt is hallottam, ahogy azt követeli, tegyenek egy deszkát a matracra alá, mivel azt túlságosan puhának találta, hogy kellő mértékben megtámassza gerincét, amely már egyértelműen elindult a csontritkulás útján. Mr. Pudnick visszaemlékezett, hogy David Mamet, a híres író egyszer új repülőjázat után nézett, amikor megtudta, hogy ez az úr is ugyanazon a gépen szándékozik utazni. Szeretném még megemlíteni, hogy az illető szüntelen kötekedése orrhangú nyafogásnak tetszett, mint ahogy tréfái is: olyan viccek megfélemezhetetlen folyama, melyekkel mások kegyébe próbált férközni, de hallgatói síri csendben füleltek csupán.

Az ebédet aznap a kertben szolgálták fel, és barátunk a Glenfiddich whiskey-től felbátorodva olyan témákról kezdett szónokolni, melyekről a leghalványabb fogalma sem volt. Rosszul idézte La Rochefoucauld-t, összekeverte Schubertet Schumann-nal, és Shakespeare-nek tulajdonított egy idézetet („az ember nem csak kenyér-

rel él”), amelyről még én is tudtam, hogy Mózes ötödik könyvéből származik. Amikor kijavították, dühbe gurult, és felajánlotta, hogy karbirkózással döntsék el a kérdést a házigazdával. Ebéd közben a kiállhatatlan kis pióca megkocogtatta a poharát, ezzel magára hívta az asztaltársaság figyelmét, majd pedig megkísérelte lerántani a terítőt úgy, hogy közben a porcelánnak ne essen baja. Mondanom sem kell, hogy sikertelen volt a próbálkozása, örökre tönkretéve ezzel legalább egy J. Mendel-ruhát és katapultálva egy főtt krumplit egy szemrevaló szőke hölgy dekoltázsába. Ebéd után azt is láttam, hogy amikor azt hitte, senki nem figyeli, krokettlabdáját a lábával rúgta arrébb.

Ahogy egyetlen szem maláta a kapillárisaiba került, sértéseket kezdett intézni a New York-i kritikusai felé, akik elmulasztották díjra jelölni legutóbbi filmjét, a *Louis Pasteur találkozása a farkasemberrel*-t. Ezen a ponton azonban a hölgyekre terelődött a figyelme, rágcslószerű mancsával egy színésznő kezét kezdte el fogdosni, miközben azt suttogetta: „Te kis boszorkány, a magas arccsontod elárulja, hogy benned cseroki vér van.” A hozzászólás elérte a kívánt hatást, a hölgy azonban ellenállt az impulzusnak, hogy öklével megragadja a férfi orrát, és az óramű járásával ellentétes irányban megforgassa párszor, míg az visítani nem kezd.

Ekkor határoztam el, hogy megölöm. Végül is, kinek hiányozna ez az ostoba mitugrász, hivalkodó magabiztosságával és visszataszító bájjával? Először arra gondoltam, felöklelem a szemüveges bogarat, de úgy éreztem, ehhez legalább még kétszáz fejre lenne szükségem. Olyan sziklaszirtek sem voltak a közelben, melyekről egy csípőmozdulattal a mélybe taszíthattam volna. Aztán rájöttem. Szó esett egy délutáni sétáról a környező erdőben, és mindenki türelmetlenül várta, hogy végre induljanak. Mindenki, kivéve egy bizonyos lapuló tökmagot, akinek nem volt ínyére az ötlet, hogy egy kullancsokkal és mérges tölgygel teli erdőben barangoljon. Úgy döntött, visszavonul a szobájába hívásokat intézni, hogy megtudja, mekkora a bevétele legújabb filmjének, ami a *Variety* magazin szerint nem nyűgözte le a nézőket, és azt ajánlották, inkább Atlantisban kellene megtartani a vetítéseket. A tervem az volt, hogy belopózom a házba, mögé osonok, és egy szalaggal megfojtom. Minthogy mindenki elmegy, a rendőröknek úgy fog tűnni, mintha egy csavargó munkája lett volna. Arra gondoltam, esetleg otthagynom Dropkin, az ezermester ujjlenyomatát, aki egyszer adott Pudnickéknak egy ábrát, amelyen a szarvasmarha testének legnemesebb részei voltak feltüntetve.

Délután négykor bementem a baromfiudvarba, hogy a csirkék lás-
sanak, majd lassú léptekkel elsétáltam az istálló mellett, és megráz-
tam a nyakamon lévő csengőt, ezzel bebiztosítva alibimet. Onnan
aztán könnyedén átsétáltam a ház végébe. Az ajtók zárva voltak, így
az ablakon keresztül kellett bemásznom, lemészárolva ezzel a közeli
asztalon lévő Tiffany-lámpákat. Ezután patáim hegyére emelkedtem,
és felosontam az emeletre. Majdnem lebuktam, amikor Paucity, a
szobalány bejött az előszobába, de gyorsan a falhoz lapultam, beleol-
vadva az árnyékokba, ő pedig elsétált mellettem. Halkan somfordál-
tam áldozatom szobájába, és megvártam, míg visszajön a konyhából,
ahol éppen maradékok után kutatott a hűtőben. Drága tokhal-beluga
szendvicset készített, krémsajthegekkel megtöltve a bégelt, majd
amikor ezzel elkészült, visszatért a szobájába. Miközben az ágyához
legközelebbi szekrényben rejtőzködtem, hirtelen elöntött az egzisz-
tenciális félelem. Ha Raszkolnyikov szarvasmarha lett volna, mond-
juk egy Holstein, vagy egy texasi hosszúszarvú, vajon máshogy vég-
ződött volna a történet? Hirtelen belépett a szobába, egyik kezében
uzsonnájával, a másikban egy üveg portóival. Ekkor orrommal óvato-
san kinyitottam az ajtót, és halkan mögé léptem a szalagot szorongat-
va – ami nem volt egyszerű művelet egy olyan teremtmény számára,
akinek nincsenek szembefordítható hüvelykujjai. Lassan felemeltem
a szalagot, és felkészültem rá, hogy torka köré fonom, kipréselve az
életet a nyáladzó pápaszemes pigmeusból.

Ekkor azonban a farkam végzetes módon beakadt a szekrény ajta-
jába, én pedig harsány bőgő hangot hallattam. Hirtelen megfordult,
és találkozott a tekintetünk, az ő mélyen ülő, apró, szúrós szemei az
én nagy barna szempárommal. Amikor megpillantott hátsó lábaim-
ra emelkedve, készen arra, hogy végezzek vele, szopránszerű meke-
gő hangot hallatott, valami hasonlót ahhoz, mint Joan Sutherland
Pudnickék Decca kiadású *Siegfried*-jében. A kiáltás felriaszította a len-
ti sokaságot, akik az eső eleredtével visszatértek sétájukból. Pánikba
estem, és az ajtó felé dobbantottam, megkísérelve ezzel az ablak felé
taszítani a megsebzett kis férget. Erre ő előkapott egy paprikaspray-t,
amit mindig magánál tartott, nem meglepő módon, hiszen bizonyára
számos ellensége lehetett. Megpróbálta a spray-t az arcomba fújni, de
amilyen kétbalkezes volt, fordítva tartotta, és sikerült neki saját rán-
cos képét bepermeteznie. Eközben a háznép már felfelé sietett a lép-
csőn. Egy róka ravaszságával megragadtam az éjjeliszekrényen lévő
lámpát, a fejemhez vágtam, és mozdulatlanul álltam, míg a többiek

kivitték a jajgató férget az ajtón, beültették egy terepjáróba, és elszállították a legközelebbi kórházba.

Az istálló körül keringő pletykák szerint végig összefüggéstelenül motyogott, és még két Bellevue-ben eltöltött éjszaka után sem sikerült észhez téríteniük. Később tudomásomra jutott, hogy Pudnickék kitörölték a telefonjukból, és minden kapcsolatot megszakítottak vele. Végül is nem csupán egy társasági pióca, hanem dühöngő őrült is, aki szüntelenül egy Hereford marháról motyog valamit, aki megkísérelte őt meggyilkolni.